

યોએલનું પુસ્તક અને લાઓદિકેયાની સાતમો-દિવસ એડ્વેન્ટિસ્ટ ચર્ચ - નંબર એકતાલીસ

Jeff Pippenger
2026-02-05

નંબર એકતાલીસ

લેવીઓનું પુસ્તક અધ્યાય તેવીસ વસંતકાળના અને શરદકાળના ઉત્સવો રજૂ કરે છે, અને સમગ્ર રચનાના અંતર્ગત, પ્રારંભિક અને અંતિમ રચનાઓના પૂર્ણ સુસંગત ગોઠવણમાં, ઉત્સવોનું પ્રતિનિધિત્વ દેવી રીતે ગહન છે. વસંતકાળના ઉત્સવો અને શરદકાળના ઉત્સવો એકબીજા સાથે સુસંગત છે. આ અધ્યાય વારંવાર પાલ્મોની, તે અદ્ભુત સંખ્યાગણનાર, વિષે સાક્ષી આપે છે. આ અધ્યાય એક લાખ યુમ્માલીસ હજારનાં અંત્યકાળના સંદેશ સાથે દૃઢતાપૂર્વક અને અદ્ભુત રીતે જોડાય છે.

“23” સંખ્યા પ્રાયશ્ચિત્તનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, જે દેવત્વ અને માનવત્વનું સંયોજન છે. Leviticus નામ એક લાખ યુમ્માલીસ હજારના યાજકપદનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, કારણ કે બધા પ્રભુવક્તાઓ અંતિમ દિવસોની વાત કરે છે, અને અંતિમ દિવસોના યાજકો તેઓ જ છે, જેઓને Peter એક પવિત્ર યાજકપદ તરીકે ઓળખાવે છે. Peterનું પવિત્ર યાજકપદ એ જ્ઞાની લોકો છે, જેઓ જ્ઞાનની વૃદ્ધિને સમજે છે, જે Midnight Cryનો સંદેશ ઉત્પન્ન કરે છે. મૂર્ખો, અથવા Daniel જેમ તેમને દુષ્ટ તરીકે ઓળખાવે છે, તેઓ જ્ઞાનની વૃદ્ધિને નકારી કાઢે છે, અને Hosea અમને જાણ કરે છે કે આ કારણસર તેઓ યાજકો તરીકે નામંજૂર કરવામાં આવે છે.

મારા લોકો જ્ઞાનના અભાવે નાશ પામ્યા છે; કારણ કે તું જ્ઞાનને ત્યજી દીધું છે, તેથી હું પણ તને ત્યજી દઈશ, જેથી તું મારા માટે યાજક ન રહેશ; કારણ કે તું પોતાના દેવની વ્યવસ્થા ભૂલી ગયો છે, તેથી હું પણ તારા સંતાનોને ભૂલી જઈશ. જેમ તેમ તેઓ વધતા ગયા, તેમ તેમ તેમણે મારા વિરુદ્ધ પાપ કર્યું; તેથી હું તેમની મહિમાને લજ્જામાં ફેરવી દઈશ. હોશેયા 4:6, 7.

એફ્રાઇમના મદિરાપીઓ, જેઓને યશાયા “મહિમાનો મુકુટ” પણ કહે છે, તેમની મહિમા “લાજ”માં ફેરવાઈ ગઈ છે. હોશેયા સ્પષ્ટપણે ઓળખાવે છે કે છેલ્લા દિવસોના જ્ઞાનની વૃદ્ધિને નકારનારાઓ લાઓદીકિયાની સાતમા-દિવસની એડ્વેન્ટિસ્ટ ક્લીશિયા છે, કારણ કે તેણે નોંધ્યું, “મારા લોકો.” તેના લોકો યાજકો તરીકે અગ્રાહ્ય ઠરાવવામાં આવશે, અને આ અંતિમ તથા ચોથી પેઢીમાં બને છે, કારણ કે તે તેમના સંતાનોને ભૂલી જશે, અને સંતાનો છેલ્લી પેઢીનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે.

પ્રાયશ્ચિત્ત

“લેવિટિક્સ 23” નું શીર્ષક એવો અર્થ દર્શાવે છે કે “એક લાખ યુમ્માલીસ હજારની યાજકાઈનું પ્રાયશ્ચિત્ત.” આ સત્ય માત્ર પુસ્તકના નામને અધ્યાયની સંખ્યાની સાથે જોડવાથી નિષ્કર્ષરૂપે જાણી શકાય છે. લેવિટિક્સ ત્રેવીસમાં જે પ્રાયશ્ચિત્ત વિષે ઉલ્લેખ થાય છે, તેનું અર્થઘટન “at-one-ment” તરીકે થાય છે, અને તે દેવત્વ તથા માનવત્વના સંયોગને દર્શાવે છે. આ સંયોગ દેવના વચનમાં અનેક પ્રતીકો દ્વારા પ્રતિનિધિત થાય છે; તેમાંનું એક એવું છે કે માનવીય મંદિરને દેવી મંદિર સાથે સંયુક્ત થવાનું છે.

માનવીય મંદિરની રચનામાં “23” પુરુષ અને “23” સ્ત્રી કોમોઝોમ સનો ઢાંચો છે. પેત્ર સ ઓળખાવે છે કે એક લાખ યુમ્માલીસ હજારનું યાજકપદ એક “આધ્યાત્મિક ઘર” છે. જેમ પુરુષ અને સ્ત્રી એક થાય છે તેમ તે કોમોઝોમ સ પણ એક થાય છે; અને જેને દેવએ જોડ્યું છે તેને કોઈ મનુષ્ય જુદું ન કરે. લગ્ન એ at-one-mentનું બીજું એક પ્રતીક છે. લૈવીઝ યવસ્ થા “23” નો અર્થ સ્વર્ગીય મહાયાજકના મંદિરનું, અને તે

યાજકોના મંદિરનું, જેઓ એક લાખ યુમ્ માલીસ હજા ૨ છે, એવું સંયોજન થાય છે.

બાવીસ પદો

લેઈવીય પોથીના ત્રેવીસમું અધ્યાયમાં આવેલા વસંત ઋતુના તહેવારો અધ્યાયની પ્રથમ બાવીસ આયતોમાં રજૂ થયેલા છે, અને શરદ ઋતુના તહેવારો અધ્યાયની છેલ્લી બાવીસ આયતોમાં રજૂ થયેલા છે. છેલ્લી આયત યુમ્માલીસમી આયત છે, જે 1844નું પ્રતીક છે, જ્યારે સાતમા મહિનાના દસમા દિવસે પ્રાયશ્ચિત્તના પ્રતિરૂપ મહાદિવસની શરૂઆત થઈ, લેઈવીય પોથીના ત્રેવીસમું અધ્યાયની પરિપૂર્ણતામાં. ત્રેવીસમું અધ્યાય બાવીસ આયતોના બે અવધિઓમાં વહેંચાયેલું છે; બન્ને બાવીસ-આયત અવધિઓ તહેવારો હોવાને કારણે તર્કસંગત રીતે પરસ્પર સંકળાયેલા છે, પરંતુ તેઓ ખ્રિસ્તની આંગણ અને પવિત્રસ્થાનની સેવા, જે વસંત ઋતુ દ્વારા પ્રતિનિધિત થાય છે, અને તેમના અતિપવિત્રસ્થાનની સેવા, જે શરદ ઋતુ દ્વારા પ્રતિનિધિત થાય છે, તેના કારણે તર્કસંગત રીતે પરસ્પર અલગ પણ છે.

૨૨

વસંત અને શરદ—બંને ઉત્સવોનું પ્રતિનિધિત્વ બાવીસ આયતો દ્વારા થાય છે, અને આ આયતો હિબ્રુ મૂળાક્ષરોની સાક્ષી સાથે સુસંગત છે, જેમાં "22" અક્ષરો સમાવિષ્ટ છે. "22" એ "220" નો દસમો ભાગ છે, અને "220" દેવત્વ અને માનવત્વના સંયોજનનું પ્રતીક છે. "220" યુદાહના વિખેરાઈ જવાના 2,520 વર્ષોના આરંભનું પણ પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, અને પ્રાયશ્ચિત્તના દિવસ સુધીના 2,300 વર્ષોના આરંભનું પણ. 2,520 વર્ષોનો આરંભબિંદુ ઈ.સ.પૂર્વે 677 હતો અને 2,300 વર્ષોનો આરંભબિંદુ ઈ.સ.પૂર્વે 457 હતો; આ રીતે, બે સો વીસ વર્ષ દેવના સૈન્યને પદતળે રૌંદી નાખવાની ભવિષ્યવાણી અને દેવના પવિત્રસ્થાનને પદતળે રૌંદી નાખવાની ભવિષ્યવાણી વચ્ચેની કડી તરીકે ઓળખાય છે. આ બંને ભવિષ્યવાણીઓનો અંત 22 ઓક્ટોબર, 1844ના રોજ પ્રતીકવાસ્તવિક પ્રાયશ્ચિત્તના દિવસના આગમન સમયે આવ્યો.

તે તારીખે, માનવીય મંદિરને દૈવી મંદિર સાથે સંયોજિત કરવાની ખ્રિસ્તની કાર્યપ્રવૃત્તિનો પ્રારંભ થયો, અને તે સમયે હબક્કૂક 2:20 તથા યોહાન 2:20 બંને પૂર્ણ થયા. હબક્કૂકે ઓળખાવ્યું કે દૈવી તત્વ તે સમયે પરમપવિત્ર સ્થાને હતું, અને યોહાને નોંધ્યું કે મિલેરાઇટ મંદિર, જે વિશ્વાસ દ્વારા તે પરમપવિત્ર સ્થાને પ્રવેશવાનું હતું, તેણે છિયાલીસ વર્ષનો સમયગાળો પૂર્ણ કર્યો હતો, જે 1798 થી 1844 સુધીના સમય દરમિયાન મિલેરાઇટ માનવીય મંદિરની સ્થાપનાને ચિહ્નિત કરતો હતો. "46" વર્ષોના ઇતિહાસ, જે "23" અને "23" થી બનેલો છે, તેનું પ્રતિનિધિત્વ વિવિધ મિલરના કાર્ય દ્વારા થાય છે, જેમણે પ્રથમવાર 1831માં તે ઇતિહાસનો સંદેશ રજૂ કરવાનું શરૂ કર્યું, જે કિંગ જેમ્સ બાઇબલના પ્રકાશન પછીના "220" વર્ષ હતા. 1611માં પ્રકાશિત થયેલું દૈવી વચન, "220" વર્ષો પછી 1831માં એક માનવીય સંદેશવાહક સાથે સંયોજિત થયું. વસંત અને શરદઋતુના બંને પર્વો "22" શ્લોકો દ્વારા પ્રતિનિધિત્વ પામે છે.

એક જ વિષયની બે પંક્તિઓ ધરાવતી બાવીસ કલમો એવી માંગણી કરે છે કે ભવિષ્યવાણીના દૃષ્ટિકોણથી પ્રથમ બાવીસ કલમોને આગળની બાવીસ કલમોના ઉપર આચ્છાદિત કરીને ગોઠવવામાં આવે. આ રીતે આ બે પંક્તિઓને સરખાવી ગોઠવતાં તમે આંગણું અને પવિત્ર સ્થાનનું કાર્ય—જે વસંત ઋતુના તહેવારોમાં પ્રતિનિધિત થાય છે—તેને અતિ પવિત્ર સ્થાનમાં ખ્રિસ્તના કાર્ય સાથે જોડો છો. આ ભવિષ્યવાણીના સ્તરે તે બે મંદિરોના સંયોજનનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, જે ખ્રિસ્તના પ્રાયશ્ચિત્તના કાર્યને સ્પષ્ટ કરે છે.

જ્યારે પ્રથમથી બાવીસમી કલમોનું ત્રેવીસમાથી યુમ્માલીસમી કલમો સાથે સમન્વય કરવામાં આવે છે, ત્યારે એક ભવિષ્યવાણીાત્મક રેખા સ્થાપિત થાય છે, જેને હિબ્રુ મૂળાક્ષરના બાવીસ અક્ષરો સાક્ષી આપે છે, તેમજ "22" સંખ્યાથી પ્રતિનિધિત પ્રતીકવાદ અને પવિત્ર ઇતિહાસમાં તે તહેવારોની પરિપૂર્ણતા સાથે સહગામી એવા તહેવારો દ્વારા પ્રતિનિધિત પ્રતીકવાદ પણ સાક્ષી આપે છે.

વસંતકાળના પર્વો ની શરૂ આત પ્રથમ સાતમા-દિવસના શબ્દ બાથને ઓળખાવે છે, અને પાનખરના પર્વો ની સમાપ્તિ સાતમા-વર્ષના શબ્દ બાથને ઓળખાવે છે. અલ્ફા અને ઓમેગા તરીકે ખ્રિસ્તે એક લાખ યુમ્માલીસ હજારની યાજકવંશીય રેખામાં "22" એવા બે સાક્ષીઓના આરંભ અને અંતે શબ્દ બાથને સ્થિત કર્યો છે.

1844માં પ્રતીકરૂપ પ્રાયશ્ચિત્તના દિવસની શરૂઆતમાં સાતમા-દિવસનો શબ્દબાથ વિશેષ પ્રકાશ હતો, અને સાતમા-વર્ષના શબ્દબાથનો પ્રકાશ અંતનો પ્રકાશ છે. સાતમા-દિવસનો શબ્દબાથ લેવ્યવ્યવસ્થા "23"નું પ્રથમ પવિત્ર સભાસમાગમ પણ હતો, જેમ સાતમા-વર્ષનો શબ્દબાથ તે અધ્યાયનું અંતિમ પવિત્ર સભાસમાગમ છે. શબ્દબાથ અધ્યાય "23"માં યાજકની રેખાનો આલ્ફા અને ઓમેગા છે. પ્રથમ, એટલે સાતમા-દિવસનો શબ્દબાથ, એક લાખ યુમ્માલીસ હજારના યાજકત્વનો આલ્ફા છે, અને અંતિમ, એટલે સાતમા-વર્ષનો શબ્દબાથ, એક લાખ યુમ્માલીસ હજારના યાજકત્વનો ઓમેગા છે.

"જે લોકો ઈશ્વર સાથે સંગતિ રાખે છે તેઓ ધર્મસૂર્યના પ્રકાશમાં ચાલે છે. તેઓ ઈશ્વર સમક્ષ પોતાની ચાલ ભ્રષ્ટ કરીને પોતાના ઉદ્ધારકનો અપમાન કરતા નથી. સ્વર્ગીય પ્રકાશ તેમના ઉપર ઝળહળે છે. જ્યારે તેઓ આ પૃથ્વીના ઇતિહાસના અંતની નજીક આવે છે, ત્યારે ખ્રિસ્ત વિષેનું તેમનું જ્ઞાન, અને તેમની સાથે સંબંધિત ભવિષ્યવાણીઓ વિષેની તેમની સમજ, બહુ જ વધે છે. ઈશ્વરની દૃષ્ટિએ તેઓ અનંત મૂલ્ય ધરાવે છે; કારણ કે તેઓ તેમના પુત્ર સાથે એકતામાં છે. તેમના માટે ઈશ્વરનું વચન અતિશય સુંદરતા અને મનોહરતાથી પરિપૂર્ણ છે. તેઓ તેની મહત્તા જુએ છે. સત્ય તેઓ સમક્ષ પ્રગટ કરવામાં આવે છે. અવતારનો સિદ્ધાંત કોમળ તેજથી આવરી લેવાયેલો દેખાય છે. તેઓ જુએ છે કે શાસ્ત્ર એ એવી ચાવી છે જે સર્વ રહસ્યોને ઉઘાડે છે અને સર્વ મુશ્કેલીઓનો ઉકેલ આપે છે. જેમણે પ્રકાશને સ્વીકારવા અને પ્રકાશમાં ચાલવા માટે અનિચ્છા દર્શાવી છે, તેઓ ભક્તિનું રહસ્ય સમજવામાં અસમર્થ રહેશે; પરંતુ જેમણે ક્રૂસ ઉપાડી ઈસુનો અનુસરણ કરવામાં સંકોચ કર્યો નથી, તેઓ ઈશ્વરના પ્રકાશમાં પ્રકાશ જોશે." The Southern Watchman, April 4, 1905.

અહીં, "આ પૃથ્વીના ઇતિહાસના અંતની નજીક," પ્રતિકાત્મક પ્રાયશ્ચિત્તના દિવસના અંતે, "અવતારના સિદ્ધાંત"ને એવી "મૃદુ" કાંતિથી આલોકિત કરવામાં આવ્યો છે, જેવી પ્રતિકાત્મક પ્રાયશ્ચિત્તના દિવસની શરૂઆતમાં સાતમા દિવસના શનિવારના સિદ્ધાંતને કરવામાં આવ્યો હતો.

"ઈસુએ કરારપેટીનું ઢાંકણું ઊંચું કર્યું, અને મેં તે પથ્થરની પાટિયાં જોયાં, જેમાં દસ આજ્ઞાઓ લખાયેલી હતી. જ્યારે મેં દસ આજ્ઞાઓના બિલકુલ મધ્યમાં ચોથી આજ્ઞાને જોઈ, અને તેની આસપાસ પ્રકાશનું મૃદુ તેજવર્તુળ ઝળહળતું હતું, ત્યારે હું આશ્ચર્યચકિત થઈ ગઈ. દૂતે કહ્યું: 'આ દસમાંથી એકમાત્ર એવી આજ્ઞા છે જે જીવતા દેવને નિર્ધારિત કરે છે, જેમણે આકાશ, પૃથ્વી અને તેમાં રહેલી સર્વ વસ્તુઓનું સર્જન કર્યું છે. જ્યારે પૃથ્વીના પાયા નાખવામાં આવ્યા, ત્યારે જ શબ્દબાથનો પાયો પણ નાખવામાં આવ્યો હતો.'" Testimonies, volume 1, 75.

સાતમા દિવસનો શબ્દબાથ, જે એક "પાયો" છે, લેવ્યવ્યવસ્થા "23"ની શરૂઆત કરે છે, અને સાતમા વર્ષની શબ્દબાથ યાજકોની સાક્ષીને—જે વસંત અને શરદઋતુના પર્વો દ્વારા પ્રતિનિધિત્વ પામે છે—અંતે પૂર્ણ કરે છે. સાતમા વર્ષની શબ્દબાથ તે મંદિરનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, જે આ પાયા પર નિર્મિત છે. અંતે આવેલો સાતમા વર્ષની શબ્દબાથ 2,520 દ્વારા પ્રતિનિધિત્વ પામે છે, જેમ સાતમા દિવસનો શબ્દબાથ 2,300 દ્વારા પ્રતિનિધિત્વ પામે છે. સાતમા વર્ષની શબ્દબાથ "અવતારના સિદ્ધાંત"નું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે. સાતમા દિવસનો શબ્દબાથ સર્જનહારનું ચિહ્ન છે, અને સાતમા વર્ષની શબ્દબાથ દેવત્વ અને માનવત્વના સંયોગનું ચિહ્ન છે.

રેખાઓને સંરેખિત કરવી

જ્યારે આપણે લેવિયાઠ્ઠ ચવસ થા અઘ યાય ત્રેવીસમાં વસંતના પર્વો ને શરદઋતુના પર્વો સાથે સુસંગત કરીએ છીએ, ત્યારે પાસ ખાનો પર્વ બીજા જ દિવસે સાત દિવસ ચાલતા બેખમીર રોટલાના પર્વ દ્વારા અનુસરાય છે,

અને પ્રથમ ફળોના પર્વનો દિવસ સાત દિવસ ચાલતા બેખમીર રોટલાના પર્વના પ્રારંભ પછીના દિવસે આવે છે. ત્રણ દિવસમાં ત્રણ માર્ગચિહ્ન છે.

બેખમીર રોટલીઓનો તહેવાર બને છે તે સાત દિવસનો સમયગાળો એક પવિત્ર સભાથી શરૂ થાય છે અને એ જ રીતે સમાપ્ત થાય છે. બેખમીર રોટલીઓનો તહેવાર શરૂ થાય તેનાં બીજા દિવસે પ્રથમ ફળોનો તહેવાર આવે છે, અને તેમાં વસંતઋતુના જવના પ્રથમ ફળની અર્પણાનો સમાવેશ થાય છે. પેન્ટેકોસ્ટ, જેને સપ્તાહોના તહેવાર પણ કહેવામાં આવે છે, પ્રથમ ફળોના તહેવાર પછી પચાસમા દિવસે આવે છે; આ પ્રથમ ફળોના તહેવારથી સાત સપ્તાહનો સમયગાળો શરૂ થાય છે, જે ઓગણપચાસમા દિવસે પૂર્ણ થાય છે, અને ત્યારબાદ પેન્ટેકોસ્ટ આવે છે, જેનો અર્થ પચાસ થાય છે.

પાસખા ચૌદમીની સાંજે આરંભે છે. પાસખા પવિત્ર સભા નથી.

પછી પંદરમા દિવસે, ખમીર વિનાની રોટલીનો સાત દિવસનો ઉત્સવ આવે છે. સાત દિવસના આ ઉત્સવનો પ્રથમ દિવસ અને અંતિમ દિવસ પવિત્ર સભાઓ છે.

આગલા દિવસે, એટલે કે સોળમો દિવસ, પ્રથમફળનો દિવસ આવે છે. ત્યારબાદ પેન્ટેકોસ્ટના તહેવાર દ્વારા નિર્ધારિત સાત અઠવાડિયા શરૂ થાય છે, અને પેન્ટેકોસ્ટ વસંત તથા શરદ ઋતુના તહેવારોમાં પ્રતિનિધિત્વ પામતી સાત પવિત્ર સભાઓમાંથી એક છે. પ્રથમફળ પવિત્ર સભા નથી.

પછી સાતમા મહિનાના પ્રથમ દિવસે તૂરીઓનો તહેવાર હોય છે; તે એક પવિત્ર સભા છે.

સાતમા મહિનાના દસમા દિવસે આવતો પ્રાયશ્ચિત્તનો દિવસ પવિત્ર સભા છે, પરંતુ પર્વ નથી.

કુટિરોત્સવનો પ્રથમ દિવસ પવિત્ર સભાસમાગમ છે. સાત દિવસના ઉત્સવ પછી કુટિરોત્સવનો આઠમો દિવસ આવે છે, છતાં આ આઠમો દિવસ ઉત્સવો દ્વારા પ્રતીકરૂપે દર્શાવાયેલા સમયગાળાઓની બહારનો ગણવામાં આવે છે. તે આઠમો દિવસ પવિત્ર સભાસમાગમ છે.

જ્યારે તમે પર્વોને પરિચિત કરાવતો સાતમા દિવસનો શબ્દાથ તેમાં સમાવો છો, ત્યારે આ સાત પવિત્ર સભાઓ સમાન બને છે. સાત પવિત્ર સભાઓ અને સાત પર્વો—યદ્યપિ તેમનો મેળાપ પવિત્ર સભાઓ કરતાં ભિન્ન રીતે બેસે છે. પ્રથમ અને અંતિમ વેમાર્ક્સ શબ્દાથો છે, પ્રથમ દિવસે માટે, ત્યારબાદ વર્ષ માટે. અલ્ફા અને ઓમેગા શબ્દાથોની વચ્ચે ઓળખવામાં આવેલા પર્વોની અંદર સાત પર્વો અને પાંચ પવિત્ર સભાઓ છે. જો તમે અલ્ફા સાતમા દિવસનો શબ્દાથ અને ઓમેગા સાતમા વર્ષનો શબ્દાથ સમાવો, તો તમારી પાસે સાત પવિત્ર સભાઓ અને સાત પર્વો થાય છે. એવું સમજવામાં આવે છે કે તંબુઓના પર્વનો આઠમો દિવસ પર્વોમાંનો ભાગ નથી, અને તે સાતમાંથી આઠમાના ગૂઢ પ્રશ્નને ઊભો કરે છે. અહીં હું જે મુદ્દો દર્શાવી રહ્યો છું તે એ છે કે પલ્મોની તરીકે યેશુએ અધ્યાય "23" ની અંદર સંખ્યાઓના ભિન્નરૂપોને અતિ આશ્ચર્યજનક રીતે ગોઠવ્યાં છે.

વસંતઋતુ

વસંતકાળના પર્વો માં ખમીરવિહોણી રોટલીના સાત દિવસના પર્વકાળનો સમાવેશ થાય છે, જેમાં શરૂઆતમાં એક અલ્ફા પવિત્ર સભા અને અંતે એક ઓમેગા પવિત્ર સભા હોય છે. પેન્ટેકોસ્ટ વસંતકાળના પર્વો માં ત્રીજો પવિત્ર સભા છે. પેન્ટેકોસ્ટ સાત અઠવાડિયાના સમયગાળા પછી આવે છે, જે પચાસમા દિવસે પર્વ સાથે પૂર્ણ થાય છે. વસંતકાળના પર્વો ચાર પર્વદિવસો અને ત્રણ સમયગાળાઓથી ચિહ્નિત થાય છે. પાસખા, ખમીરવિહોણી રોટલી, પ્રથમફળ અને પેન્ટેકોસ્ટ — આ ચાર પર્વદિવસો છે; અને ત્રણ સમયગાળાઓ છે: ખમીરવિહોણી રોટલીના સાત દિવસ, પેન્ટેકોસ્ટના પચાસમા દિવસ પહેલાંના તથા તેને સમાવે એવા ઓગણપચાસ દિવસ, અને પ્રથમ ત્રણ દિવસ, જે ત્રણ પગલાંઓથી બનેલો એક સમયગાળો

છે.

પાસ્ખા અવધિની પ્રથમફળ અર્પણ પેટેકોસ્ટના દિવસે અર્પિત થતી પ્રથમફળ અર્પણ સાથે સુસંગત છે; પાસ્ખાના ત્રણ દિવસના અવધિ દરમિયાન જૌની પ્રથમફળ અર્પણો, અને ઓગણપયાસ—અથવા પયાસ—દિવસોની પેટેકોસ્ટીય અવધિના સમાપન પર પેટેકોસ્ટે ઘઉંની પ્રથમફળ અર્પણ.

પતન

શરદઋતુના પર્વો એક વિશિષ્ટ પર્વદિનથી આરંભે છે, જે દસ દિવસના એવા સમયગાળાની શરૂઆત કરે છે, જે ન્યાય તરફ દોરી જાય છે. ન્યાય પછી પાંચ દિવસે સાત દિવસનો એક પર્વ આવે છે, જેમાં આ સાત દિવસોમાંનો પ્રથમ અને અંતિમ દિવસ પવિત્ર સભાઓ તરીકે નિર્ધારિત થયેલા છે. પંદરમીથી બાવીસમી તારીખ સુધી નિવાસમંડપોના પર્વની ઉજવણી કરવામાં આવે છે, અને ત્યારબાદ તેવીસમી તારીખે ભૂમિનો વિશ્રામદિવસ મનાવવામાં આવે છે.

જ્યારે આપણે પતન ઋતુના પર્વોને વસંત ઋતુના પર્વો ઉપર આવરી દઈએ છીએ, ત્યારે અમારી પાસે બે રેખાઓ થાય છે, જે બંને બાવીસ વચનોથી પ્રતિનિધિત થાય છે; તેથી તેઓ હિબ્રૂ મૂળાક્ષરના બાવીસ અક્ષરો દ્વારા પ્રતિનિધિત થાય છે. જ્યારે આ કરવામાં આવે છે, ત્યારે પ્રથમ માર્ગચિહ્ન સાતમા દિવસના શબ્દાથનું પવિત્ર સભાસંમેલન છે, અને અંતિમ માર્ગચિહ્ન સાતમા વર્ષની શબ્દાથનું પવિત્ર સભાસંમેલન છે.

સાતમા મહિનાના પંદરમા દિવસે પણ, જ્યારે તમે દેશનું ફળ એકત્ર કરી લો, ત્યારે તમે યહોવા માટે સાત દિવસ સુધી પર્વ પાળશો: પ્રથમ દિવસે વિશ્રામદિન હશે, અને આઠમા દિવસે પણ વિશ્રામદિન હશે. લેવીયવ્યવસ્થા 23:39.

પેન્ટેકોસ્ટ પ્રારંભિક વરસાદ હતો અને તંબુઓનો તહેવાર ઉત્તરવર્ષા છે. પેન્ટેકોસ્ટ વખતે પવિત્ર આત્માનો ઉંડોળ એક દિવસ દ્વારા પ્રતીકરૂપે દર્શાવવામાં આવ્યો હતો, અને તંબુઓના તહેવાર દ્વારા દર્શાવવામાં આવેલો ઉંડોળ એવો એક સમયગાળો છે જે પૂર્ણ થાય છે, અને ત્યારબાદ એક શબ્દાથ આવે છે, અર્થાત્ સાત દિવસોના પછીનો આઠમો દિવસ. પવિત્ર આત્માના ઉંડોળની અંતિમ પ્રગટતાને અનુસરે છે તે શબ્દાથ પૃથ્વીના એક હજાર વર્ષના વિશ્રામના શબ્દાથનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે.

“કષ્ટ ના સમયમાં અમે સૌ શહેરો અને ગામડાંઓમાંથી ભાગી ગયા, પરંતુ દુષ્ટ લોકો અમારી પાછળ પડ્યા, જેઓ તલવાર લઈને પવિત્ર જનોના ઘરોમાં ઘૂસ્યા. તેઓ અમને મારી નાખવા માટે તલવાર ઊંચી કરતાં, પરંતુ તે તૂટી પડી અને તણખા જેટલી નિર્બળ બની ગઈ. પછી અમે સૌ મુક્તિ માટે દિવસ-રાત પોકાર કર્યો, અને તે પોકાર ઈશ્વરના સમક્ષ પહોંચ્યો. સૂર્ય ઉગ્યો, અને ચંદ્ર સ્થિર રહ્યો. પ્રવાહો વહેતાં બંધ થઈ ગયા. અંધકારમય, ઘેરા વાદળો ઊભાં થયા અને એકબીજા સાથે અથડાયા. પરંતુ ત્યાં સ્થિર મહિમાનું એક નિર્મળ સ્થાન હતું, જ્યાંથી પ્રચંડ જળધારાઓ સમો ઈશ્વરનો સ્વર આવી રહ્યો, જેણે આકાશ અને પૃથ્વીને ધ્રુજાવી નાખ્યાં. આકાશ ખુલતું અને બંધ થતું હતું અને ભારે ચંચળતામાં હતું. પર્વતો પવનમાં ડોળાતા વાંસની જેમ ધ્રુજ્યા, અને ચારે તરફ ખડકના ખંડિત ટુકડાં ઉછાળી દીધા. સમુદ્ર હંડિયા જેવો ઉકળ્યો અને જમીન પર પથ્થરો ફેંકી દીધા. અને જ્યાં ઈશ્વરે ઈસુના આવવાની તારીખ અને ઘડી કહી અને પોતાના લોકને અનંત કરાર પ્રગટ કર્યો, ત્યારે તેમણે એક વાક્ય બોલ્યું, અને પછી વિરામ લીધો, જ્યાં તે શબ્દો પૃથ્વીભરમાં ગૂંજતા જતા હતા. ઈશ્વરનું ઈઝરાયેલ પોતાની આંખો ઉપર સ્થિર રાખીને ઊભું હતું, યહોવાના મુખમાંથી નીકળતા અને મહાગર્જના જેવા પૃથ્વીભરમાં ગૂંજતા શબ્દોને સાંભળતું હતું. તે અત્યંત ભયાવહ ગાંભીર્યથી ભરેલું હતું. અને દરેક વાક્યના અંતે પવિત્ર જનો પોકારી ઊઠતા, ‘મહિમા! હાલેલૂયાહ!’ તેમના મુખમંડળો ઈશ્વરની મહિમાથી પ્રકાશિત થઈ ગયા હતા; અને તેઓ તે મહિમાથી તેજોમય બન્યા હતા, જેમ મૂસા સિનાઈ પરથી નીચે ઉતર્યો ત્યારે તેનું મુખ હતું તેમ. દુષ્ટ લોકો તે મહિમાના કારણે તેમની તરફ જોઈ શકતા ન હતા. અને

જ્યારે તેમની ઉપર કદી ન સમાપ્ત થતો આશીર્વાદ ઉચ્ચારવામાં આવ્યો જેઓએ ઈશ્વરના શબ્દ બાથને પવિત્ર રાખીને તેમનું સન્માન કર્યું હતું, ત્યારે પશુ ઉપર અને તેની મૂર્તિ ઉપર વિજયનો પ્રચંડ જયઘોષ ઉઠ્યો.”

“પછી જુબિલીનો આરંભ થયો, જ્યારે જમીનને વિશ્રામ કરવો હતો.” Early Writings, 34.

જુબિલી પચાસમું વર્ષ છે, જે સાત વર્ષના સાત ચક્રો પછી આવે છે; અને આ જ તે ૪૯ દિવસો છે, જે પેન્ટેકોસ્ટના પચાસમા દિવસે પહોંચાડે છે. જ્યારે પતનની ઋતુના તહેવારોની રેખાને વસંતના તહેવારો સાથે એકત્ર કરવામાં આવે છે, ત્યારે ૪૯ દિવસો પેન્ટેકોસ્ટ સુધી લઈ જાય છે, જે તંબુઓના તહેવારના સાત-દિવસીય અવધિની શરૂઆતને ચિહ્નિત કરે છે. પેન્ટેકોસ્ટ અને તંબુઓનો તહેવાર પરસ્પર સુસંગત થાય છે, અને બંને મળીને અંતિમ વરસાદના તે સમયગાળાની ઓળખ આપે છે, જે જલ્દી આવનારા રવિવારના કાયદાથી શરૂ થાય છે અને પરીક્ષણનો સમય સમાપ્ત થાય ત્યાં સુધી, પ્રભુ પરત આવે ત્યાં સુધી, અને પછી પૃથ્વી આરામ પામે ત્યાં સુધી ચાલુ રહે છે; અને આ બાબત સાતમા વર્ષના શનિવાર દ્વારા પ્રતિનિધિત્વ પામે છે, જે તંબુઓના તહેવારમાંના સાતમાંનો આઠમો છે.

અમે જ્યારે બાવીસ-બાવીસ પદોની બંને શ્રેણીઓને સાથે લઈએ છીએ, ત્યારે અમે તે અનેક કારણોસર કરીએ છીએ. બંને શ્રેણીઓ બાવીસ પદોની છે; બાવીસ એ 220 નો દસમો ભાગ છે, જે દેવત્વ અને માનવત્વના સંયોજનનું પ્રતિક છે.

બંને પંક્તિઓ બાવીસ અક્ષરોની હિબ્રૂ વર્ણમાળાનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે.

બંને રેખાઓ પર્વોને પ્રતિનિધિત્વ કરે છે.

બંને રેખાઓ વર્ષના બે કાપણીના ઋતુઓનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે.

બંને રેખાઓ પ્રાંગણ, પવિત્ર સ્થાન અને અતિપવિત્ર સ્થાનમાં ખ્રિસ્તના કાર્યનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે. લેવીયવ્યવસ્થા યાજ્ઞકોને સૂચવે છે, અને ઈસુ સ્વર્ગીય મહાયાજ્ઞ છે. આ કારણોસર, લેવીયવ્યવસ્થા અધ્યાય તેવીસની યુમ્માલીસ કલમો પર “રેખા પર રેખા” પદ્ધતિ લાગુ કરવામાં આપણે ન્યાયસંગત ઠરીએ છીએ.

પેન્ટેકોસ્ટ ખ્રિસ્તી ધર્મ માટેનો પ્રારંભિક વરસાદ હતો અને ટેબર્નેકલ્સ ખ્રિસ્તી ધર્મ માટેનો અંતિમ વરસાદ છે. તેથી, અમે વસંતઋતુના “પેન્ટેકોસ્ટના દિવસે” ને શરદઋતુના ટેબર્નેકલ્સના સાત દિવસો સાથે સુસંગત ગણીએ છીએ. જ્યારે સિસ્ટર વ્હાઇટે આ રીતે જણાવ્યું, “સંકટના સમયમાં અમે બધા શહેરો અને ગામડાઓમાંથી ભાગી ગયા,” ત્યારે તેઓ એ સમયની ઓળખ આપે છે જ્યારે સત્તામણીના કારણે દેવના લોકો અરણ્યમાં નિવાસ કરી રહ્યા હોય છે. ટેબર્નેકલ્સના ઋતુ દરમિયાન ઝૂંપડીઓમાં નિવાસ કરવો એ એવા ઇતિહાસનું પ્રતીક છે જે પૃથ્વી માટેના શનિવારના જુબિલી-વિશ્રામ સુધી સીધો દોરી જાય છે.

પેન્ટેકોસ્ટનો દિવસ તંબુઓના સાત દિવસોની શરૂઆતને ચિહ્નિત કરે છે. ત્યારબાદ જુબિલી આઠમા દિવસ દ્વારા પ્રતિનિધિત્વ પામે છે, એટલે કે તંબુઓના સાત દિવસોના આઠમા દિવસે. તંબુઓના પર્વથી પાંચ દિવસ પહેલાં પ્રાયશ્ચિતનો દિવસ હતો. તેથી, તંબુઓની શરૂઆતને ચિહ્નિત કરનાર પેન્ટેકોસ્ટથી પાંચ દિવસ પહેલાં—ન્યાય ચિહ્નિત થાય છે. પ્રાયશ્ચિતના દિવસના ન્યાયથી દસ દિવસ પહેલાં તુરીઓનો પર્વ છે. જ્યારે આ રેખાઓને જોડવામાં આવે છે, ત્યારે પેન્ટેકોસ્ટ દ્વારા પ્રતિનિધિત્વ પામતા રવિવારના કાયદાથી પાંચ દિવસ પહેલાં ન્યાય ચિહ્નિત થાય છે. તેનાથી દસ દિવસ પહેલાં તુરીઓનો પર્વ ચિહ્નિત થાય છે.

ખ્રિસ્તના બાપ્તિસ્મામાં તેમના મૃત્યુ, દફનાવા અને પુનરુત્થાનનું પ્રતિનિધિત્વ કર્યું. તે ત્રણ પગથિયાં તેમના પાસે પા પરના મૃત્યુ, શબ્દ બાથના દિવસે તેમના દફનાવા અને વિશ્રામ, અને રવિવારે તેમના પુનરુત્થાન દ્વારા

પ્ર તિનિધિત થાય છે. તેમના મૃત્યુ, દફનાવા અને પુનરુત્થાનના તે ત્રણ દિવસ ત્રણ પગથિયાંથી બનેલો એક માર્ગચિહ્ન છે. તેથી અમે વસંત અને શરદ ઋતુના તહેવારોની બે રેખાઓના સંયોજનની શરૂઆત પુનરુત્થાન થી કરીએ છીએ. ત્રીજા દિવસે થયેલું પુનરુત્થાન ઓગણપચાસ દિવસોની અવધિની શરૂઆત કરે છે, જે પેન્ટેકોસ્ટ સુધી પહોંચે છે, જે રવિવારના કાયદાને સૂચવે છે. તે ઓગણપચાસ દિવસોની અવધિની પહેલાં બેખમીર રોટલીનો તહેવાર આવે છે, જે એક દિવસ પહેલાં શરૂ થાય છે અને પ્રથમ ફળના દિવસ પછી પાંચ દિવસ સુધી વિસ્તરે છે.

પ્રથમફળના પુનરુત્થાનથી લઈને રવિવારના કાયદા સુધી ઓગણપચાસ દિવસ થાય છે; રવિવારનો કાયદો પચાસમો દિવસ છે. રવિવારના કાયદાથી પાંચ દિવસ પહેલાં ન્યાય દર્શાવવામાં આવ્યો છે, અને તે ન્યાયથી દસ દિવસ પહેલાં તુરાઈઓની ચેતવણી ચિહ્નિત કરવામાં આવી છે. પુનરુત્થાન પહેલું માર્ગચિહ્ન છે; ત્યારબાદ પાંચ દિવસ પછી નિખમીરી રોટલીનો સમય પૂર્ણ થાય છે. નિખમીરી રોટલીનો સમય પૂર્ણ થયા પછી ત્રીસ દિવસ બાદ તુરાઈઓની ચેતવણી આવે છે. દસ દિવસ પછી પ્રાયશ્ચિત્તના દિવસનો ન્યાય ચિહ્નિત થાય છે, અને પાંચ દિવસ પછી પેન્ટેકોસ્ટનો રવિવારનો કાયદો આવે છે.

આ વસંત અને શરદ ઋતુના પર્વોના line upon line પ્રયોગમાં આવેલા સાત waymarks ને ઓળખે છે: નિખમીર રોટલીના પર્વનો આરંભ, પુનરુત્થાન, નિખમીર રોટલીના પર્વનો અંત, તુરીઓની ચેતવણી, ન્યાય, પેન્ટેકોસ્ટ, અને ઉત્તરવર્ષા. આ સાત waymarks ને એક આલ્ફા સાતમા-દિવસના શબ્દાથ અને એક ઓમેગા સાતમા-વર્ષના શબ્દાથની અંદર સ્થાપિત કરવામાં આવ્યા છે. આ બે શબ્દાથોની વચ્ચે સમાવવામાં આવેલા આ સાત waymarks એક પાંચ-દિવસીય અવધિને અલગ પાડી ઓળખાવે છે, જેને અનુસરીને ત્રીસ-દિવસીય અવધિ, દસ-દિવસીય અવધિ, પાંચ-દિવસીય અવધિ અને સાત-દિવસીય અવધિ આવે છે.

જ્યારે આપણે ત્યારબાદ ખ્રિસ્તના પુનરુત્થાનને સમરેખિત કરીએ છીએ, ત્યારે આપણે ચાલીસ દિવસનો એવો સમયગાળો શોધી કાઢીએ છીએ જેમાં તેમણે શિષ્યોને “મુખામુખી” ઉપદેશ આપ્યો અને ત્યારબાદ સ્વર્ગારોહણ કર્યું. પછી દસ દિવસ સુધી શિષ્યો ઉપરના ઓરડામાં હતા. એ દસ દિવસો પેન્ટેકોસ્ટના દિવસે પૂર્ણ થયા, જે રવિવારનો કાયદો છે. આ રીતે, લેવ્યવ્યવસ્થા “23” દ્વારા દર્શાવવામાં આવેલી યાજ્ઞકોની રેખામાં ચાલીસ દિવસનો સમયગાળો અને દસ દિવસનો સમયગાળો ઉમેરાય છે.

પુનરુત્થાનથી અખમીરી રોટલાના ઉત્સવના અંત સુધી પાંચ દિવસ છે; પછી તુરાઈની ચેતવણી સુધી ત્રીસ દિવસ; પછી ખ્રિસ્તના સ્વર્ગારોહણ સુધી પાંચ દિવસ; પછી ન્યાય સુધી પાંચ દિવસ; અને પછી પેન્ટેકોસ્ટના અંતિમ વરસાદના સાત દિવસ સુધી પાંચ દિવસ છે.

ખમીરવિહોણી રોટલાના સાત દિવસોની શરૂઆત પછીના બીજા જ દિવસે પ્રથમફળના પુનરુત્થાન આવે છે. પુનરુત્થાન ખમીરવિહોણી રોટલાના આ સાત દિવસોની અંદર થાય છે, અને પુનરુત્થાન પછી પાંચ દિવસ પસાર થતાં ખમીરવિહોણી રોટલાનો સમય સમાપ્ત થાય છે.

ખમીરવિહોણી રોટલીના તહેવારના અંત પછી ત્રીસ દિવસે રણશિંગાઓ ચેતવણી સૂચવે છે.

તુરહીઓની ચેતવણી પછી પાંચ દિવસના અંતે, ખ્રિસ્તે ચાલીસ દિવસ સુધી શિક્ષણ આપ્યા પછી આરોહણ કર્યું. તેમનું આરોહણ ઉપરના ઓરડામાંના દસ દિવસોની શરૂઆતનું ચિહ્ન બન્યું.

પછી, તેમના સ્વર્ગારોહણ પછી પાંચ દિવસે ન્યાય નિર્ધારિત થાય છે.

પાંચ દિવસ પછી પેન્ટેકોસ્ટનો રવિવાર કાયદો અંતિમ વરસાદના સાત દિવસના અવધિનો પ્રારંભ કરે છે.

એક લાખ ચુંમાલીસ હજાર તેઓ છે, જે મેથી જ્યારે ઇજ્યુપ્ટમાં યેસુસે ત્યાં તેની પાછળ ચાલે છે. એલિયાહ અને મોશે 18 જુલાઈ, 2020ના દિવસે માર્યા ગયા હતા. તેઓ ત્યાં માર્યા ગયા જ્યારે અમારા પ્રભુને પણ શૂળ

ઉપર ચઢાવવામાં આવ્યા હતા. ખ્રિસ્ત તનું પુનરુત્થાન 31 ડિસેમ્બર, 2023ના પુનરુત્થાનનું પ્રતીક હતું. તે તારીખ પહેલાં, 2023ના જુલાઈ મહિનામાં, રણમાં એક વાણી બેફામીરહિત રોટલી તરીકે પ્રતિનિધિત્વ સંદેશ સાથે સંભળાવા લાગી. બેફામીરહિત રોટલી ભૂલ, દંભ અને પાપથી રહિતતાનું પ્રતિનિધિત્વ કરે છે, અને રણમાંથી આવેલો સંદેશ બેફામીરહિત હતો. 31 ડિસેમ્બર, 2023થી રવિવારના કાયદા સુધી, લેવિયન ચર્ચ થા "23"એ એક લાખ ચુંમાલીસ હજારના પ્રાચીન તનું એક માળખું નિર્ધારિત કર્યું છે. તે માળખું મિલરના ચર્ચ, માલાકી ત્રણ, અને પ્રકાશન ગ્રંથ ઉન્નતીસની ચર્ચના બારીઓ સાથે સુસંગત છે. તે ઇ.સ. 27થી 34 સુધીના પવિત્ર સમયગાળામાં ત્રણ અને નવમા કલાક સાથે સુસંગત છે.

આગામી લેખમાં અમે આ બાબતોને આગળ ચાલુ રાખીશું.

“જ્ઞાન દ્વારા કોઠારીઓ સર્વ કિંમતી અને મનોહર સંપત્તિથી ભરાઈ જશે.”

“શરીર માટે જેમ, તેમ મન અને આત્મા માટે પણ, શક્તિ પ્રયત્ન દ્વારા પ્રાપ્ત થાય છે—આ ઈશ્વરનો નિયમ છે. વિકાસ કરનાર વસ્તુ અભ્યાસ જ છે. આ નિયમ સાથે સુસંગત રીતે, ઈશ્વરે પોતાના વચનમાં માનસિક અને આધ્યાત્મિક વિકાસના સાધનો પ્રદાન કર્યા છે.

“આ જીવન માટે કે આવનારા જીવન માટે યોગ્ય બનવા મનુષ્યોને જે સિદ્ધાંતો સમજવાની જરૂર છે, તે બધા સિદ્ધાંતો બાઇબલમાં સમાયેલા છે. અને આ સિદ્ધાંતો સૌ કોઈ સમજી શકે છે. તેની શિક્ષાને માન આપનાર ભાવના ધરાવતો કોઈપણ મનુષ્ય બાઇબલમાંથી એકપણ ખંડ વાંચે અને તેમાંથી કંઈક સહાયક વિચાર પ્રાપ્ત કર્યા વિના રહી શકે નહિ. પરંતુ બાઇબલનું સર્વાધિક મૂલ્યવાન શિક્ષણ પ્રસંગોપાત કે વિખરાયેલા અભ્યાસથી પ્રાપ્ત થતું નથી. તેના સત્યનું મહાન તંત્ર એવી રીતે રજૂ કરાયેલું નથી કે ઉતાવળિયા કે બેદરકાર વાચકને તે સ્પષ્ટપણે દેખાઈ જાય. તેના અનેક ખજાના સપાટીથી બહુ નીચે રહેલા છે, અને તેઓ માત્ર પરિશ્રમપૂર્ણ સંશોધન અને સતત પ્રયત્નથી જ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે. જે સત્યો મળીને આ મહાસમૂહ રચે છે, તેઓને શોધી કાઢવા અને એકત્ર કરવા પડે, ‘અહીં થોડું, અને ત્યાં થોડું.’ યશયાહ 28:10.”

“જ્યારે આ રીતે તેઓને શોધીને એકત્ર લાવવામાં આવે છે, ત્યારે તેઓ એકબીજા સાથે સંપૂર્ણ રીતે સુસંગત હોવાનું જણાશે. દરેક સુવાર્તા અન્ય સુવાર્તાઓને પૂર્ણતા આપે છે, દરેક ભવિષ્યવાણી બીજી ભવિષ્યવાણીનું સ્પષ્ટીકરણ કરે છે, દરેક સત્ય કોઈ અન્ય સત્યનો વિકાસ છે. યહૂદી વ્યવસ્થાના પ્રતીકરૂપ પ્રકારો સુવાર્તા દ્વારા સ્પષ્ટ કરવામાં આવે છે. દેવના વચનમાંનો દરેક સિદ્ધાંત પોતાનું સ્થાન ધરાવે છે, દરેક તથ્ય પોતાનું મહત્ત્વ ધરાવે છે. અને આ સમગ્ર રચના, તેની યોજનામાં અને કાર્યાન્વયનમાં, તેના કર્તા વિષે સાક્ષી આપે છે. અનંતના મન સિવાય બીજું કોઈ મન આવી રચનાની કલ્પના કરી કે તેને ઘડી શક્યું હોત નહિ.”

“વિવિધ ભાગોની શોધખોળ કરતાં અને તેમના પરસ્પર સંબંધનો અભ્યાસ કરતાં, માનવ મનની સર્વોચ્ચ શક્તિઓ તીવ્ર પ્રવૃત્તિમાં પ્રવર્તિત થાય છે. આવી અભ્યાસપ્રવૃત્તિમાં કોઈપણ વ્યક્તિ જોડાય અને માનસિક શક્તિનો વિકાસ કર્યા વિના રહી શકે નહિ.”

“સત્ ચની શોધખોળ કરવામાં અને તેને એકત્રિત કરવામાં જ બાઇબલના અભ્યાસનું માનસિક મૂલ્ય સમાયેલું નથી. તે રજૂ કરાયેલ વિષયોને ગ્રહણ કરવા માટે આવશ્યક પ્રયત્નમાં પણ સમાયેલું છે. જે મન માત્ર સામાન્ય બાબતોમાં જ ચર્ચા કરે છે, તે સંકુચિત અને નિર્બળ બની જાય છે. જો તેને મહાન અને દૂરગામી સત્ ચોને સમજવા માટે કદી કાર્યસૂચિત કરવામાં ન આવે, તો થોડા સમય પછી તે વિકાસ કરવાની શક્તિ ગુમાવી બેસે છે. આ પ્રકારના અધોગતિ સામે સુરક્ષા તરીકે અને વિકાસ માટે પ્રેરણા તરીકે, ઈશ્વરના વચનનો અભ્યાસ સમકક્ષ બીજું કંઈ નથી. બૌદ્ધિક પ્રશિક્ષણના સાધનરૂપે, બાઇબલ કોઈપણ અન્ય પુસ્તક કરતાં, અથવા બાકીના બધાં પુસ્તકોને એકત્રિત કરીએ તેટલા કરતાં પણ વધુ અસરકારક છે. તેના વિષયોનું મહત્ત્વ, તેના નિવેદનોની ગૌરવપૂર્ણ સાદગી, તેની પ્રતિમાઓનું

સૌદર્ય—આ બધું વિચારોને એવી રીતે પ્રેરિત કરે છે અને ઊંચા ઉઠાવે છે જેમ બીજું કંઈ કરી શકતું નથી. પ્રકાશનના વિસ્તરણનું સત્ત્વ યોગ્ય હોય કરવાનો પ્રયત્ન જેટલી માનસિક શક્તિ બીજો કોઈ અભ્યાસ આપી શકતો નથી. આ રીતે અનંતના વિચારોના સંપર્કમાં લાવવામાં આવેલું મન વિસ્તરે અને મજબૂત બને જ છે.”

“અને આધ્યાત્મિક સ્વભાવના વિકાસમાં બાઇબલની શક્તિ તો હજી પણ વધુ મહાન છે. માનવ, જે ઈશ્વર સાથેની સહભાગિતા માટે સર્જાયો છે, તે માત્ર એવી સહભાગિતામાં જ પોતાનું સાચું જીવન અને વિકાસ મેળવી શકે છે. ઈશ્વરમાં પોતાનો સર્વોચ્ચ આનંદ મેળવવા માટે સર્જાયેલો હોવાથી, તે અન્ય કોઈ વસ્તુમાં એવું કંઈ શોધી શકતો નથી જે હૃદયની તીવ્ર તૃષ્ણાઓને શાંત કરી શકે, આત્માની ભૂખ અને તરસને સંતોષી શકે. જે વ્યક્તિ નિષ્ઠાવાન અને શિષ્યભાવવાળી ભાવનાથી ઈશ્વરના વચનનો અભ્યાસ કરે છે, તેની સત્યતાઓને સમજવાનો પ્રયત્ન કરે છે, તે તેના લેખકના સાન્નિધ્યમાં લાવવામાં આવશે; અને, તેની પોતાની પસંદગી સિવાય, તેના વિકાસની સંભાવનાઓને કોઈ મર્યાદા નથી.”

“તેની શૈલી અને વિષયોની વિશાળ વ્યાપ્તિમાં બાઇબલમાં દરેક મનને રસ પડે એવું અને દરેક હૃદયને સ્પર્શે એવું કંઈક છે. તેના પાનાઓમાં અતિપ્રાચીન ઇતિહાસ મળે છે; જીવનને સર્વાધિક સત્યરૂપે રજૂ કરતું જીવનચરિત્ર મળે છે; રાજ્યના સંચાલન માટે, ઘરગથ્થુ વ્યવસ્થાના નિયમન માટે શાસનના એવા સિદ્ધાંતો મળે છે—જેની સમતા માનવીય જ્ઞાન કદી કરી શક્યું નથી. તેમાં સર્વાધિક ગહન તત્ત્વચિંતન, સર્વાધિક મધુર અને સર્વોચ્ચ કાવ્ય, સર્વાધિક ઉદ્દીપ્ત અને સર્વાધિક કરુણાત્મક અભિવ્યક્તિ સમાયેલ છે. મૂલ્યની દૃષ્ટિએ કોઈપણ માનવી લેખકની કૃતિઓ કરતાં બાઇબલના લખાણો અપરિમેય રીતે શ્રેષ્ઠ છે, ભલે તેમનો આ રીતે વિચાર કરવામાં આવે; પરંતુ જ્યારે તેમને મહાન કેન્દ્રીય વિચાર સાથેના તેમના સંબંધમાં જોવામાં આવે છે, ત્યારે તેમની વ્યાપ અનંત રીતે વિશાળ અને તેમનું મૂલ્ય અનંત રીતે મહત્તર જણાય છે. આ વિચારના પ્રકાશમાં જોવામાં આવે ત્યારે દરેક વિષયને નવું મહત્ત્વ પ્રાપ્ત થાય છે. અત્યંત સરળ રીતે વ્યક્ત કરાયેલા સત્યોમાં પણ એવા સિદ્ધાંતો અંતર્નિહિત છે, જે આકાશ જેટલા ઊંચા છે અને અનંતકાલને આવરી લે છે.”

“બાઇબલનો કેન્દ્રીય વિષય—એવો વિષય, જેના આસપાસ સમગ્ર ગ્રંથના અન્ય બધા વિષયો ગોઠવાયેલા છે—મુક્તિની યોજના છે, માનવ આત્મામાં દેવની પ્રતિમાની પુનઃસ્થાપના છે. એદનમાં ઉચ્ચારવામાં આવેલા દંડવચનમાં આશાની પ્રથમ સૂચનાથી લઈને પ્રકાશનના તે અંતિમ મહિમામય વચન સુધી, ‘તેઓ તેનું મુખ જોશે; અને તેનું નામ તેમના કપાળ પર હશે’ (પ્રકાશન 22:4), બાઇબલના દરેક પુસ્તક અને દરેક અવતરણનો મુખ્ય ભાર આ અદ્ભુત વિષયના પ્રગટ થવામાં છે,—મનુષ્યના ઉન્નતિકરણમાં,—દેવની તે શક્તિમાં, ‘જે આપણા પ્રભુ ઈસુ ખ્રિસ્ત દ્વારા આપણને વિજય આપે છે.’ 1 કોરીન્થીઓ 15:57.”

“જે આ વિચારને ગ્રહણ કરે છે, તેના સમક્ષ અભ્યાસ માટે અનંત ક્ષેત્ર ખુલ્લું પડે છે. તેની પાસે એવી કુંજ છે કે જે તેના માટે દેવના વચનના સમગ્ર ખજાનાઘરને ઉઘાડશે.”

“ઉદ્ધારનું વિજ્ઞાન સર્વ વિજ્ઞાનોનું વિજ્ઞાન છે; તે વિજ્ઞાન, જે દેવદૂતો અને પતન ન પામેલા લોકના સર્વ બુદ્ધિશાળી પ્રાણીઓના અભ્યાસનો વિષય છે; તે વિજ્ઞાન, જે અમારા પ્રભુ અને તારણહારનું ધ્યાન આકર્ષે છે; તે વિજ્ઞાન, જે અનંતના મનમાં સંવર્ધિત થયેલા હેતુમાં પ્રવેશે છે—‘અનાદિકાળથી મૌનમાં રાખવામાં આવેલ’ (રોમનો 16:25, R.V.); તે વિજ્ઞાન, જે અનંત યુગો સુધી ઈશ્વરના ઉદ્ધાર પામેલાઓના અભ્યાસનો વિષય રહેશે. આ સર્વોચ્ચ અભ્યાસ છે, જેમાં મનુષ્ય પ્રવૃત્ત થઈ શકે છે. બીજા કોઈ અભ્યાસની સરખામણીમાં નહીં, પરંતુ આ અભ્યાસ મનને સ્ફૂર્તિમાન બનાવશે અને આત્માને ઉન્નત કરશે.”

“જાણનાની શ્રેષ્ઠતા એ છે કે જાણના તેને ધારણ કરનારને જીવન આપે છે.’ ‘હું તમને જે વચનો કહું છું,’ ઈસુએ કહ્યું, ‘તે આત્મા છે અને તે જીવન છે.’ ‘અને અનંત જીવન એ છે કે તેઓ તને, એકમાત્ર સરચા

દેવને, અને જેને તું મોકલ્યો છે તેને જાણે.’ ઉપદેશક 7:12; યોહાન 6:63; 17:3, R.V.”

“જે સર્જનાત્મક શક્તિએ જગતોને અસ્તિત્વમાં બોલાવ્યા, તે દેવના વચનમાં છે. આ વચન શક્તિ પ્રદાન કરે છે; તે જીવન ઉત્પન્ન કરે છે. દરેક આજ્ઞા એક પ્રતિજ્ઞા છે; ઇચ્છાશક્તિ દ્વારા સ્વીકારવામાં આવી અને આત્મામાં ગ્રહણ કરવામાં આવી, તે પોતાના સાથે અનંતના જીવનને લાવે છે. તે સ્વભાવને પરિવર્તિત કરે છે અને આત્માને દેવના પ્રતિરૂપમાં ફરીથી સર્જે છે.

આ રીતે પ્રદાન થયેલું જીવન તેવી જ રીતે ધારણ પણ કરવામાં આવે છે. “પરમેશ્વરના મુખમાંથી નીકળતા દરેક વચન દ્વારા’ (માથ્થી 4:4) મનુષ્ય જીવશે.”

“મન, આત્મા, જે પર પોષાય છે તે જ દ્વારા નિર્મિત થાય છે; અને તેને કયા આહારથી પોષવું તે નક્કી કરવું આપણી ઉપર નિર્ભર છે. વિચારોને વ્યસ્ત રાખનારા અને ચરિત્રને આકાર આપનારા વિષયો પસંદ કરવાની શક્તિ દરેક મનુષ્યના અધિકારમાં છે. શાસ્ત્રોમાં પ્રવેશનો અધિકાર પ્રાપ્ત થયેલા દરેક મનુષ્ય વિષે દેવ કહે છે, ‘મેં તેના માટે મારી વ્યવસ્થાની મહાન બાબતો લખી છે.’ ‘મને પોકાર, અને હું તને ઉત્તર આપીશ, અને તને મહાન તથા પ્રબળ બાબતો બતાવીશ, જેને તું જાણતો નથી.’ હોશેયા 8:12; યિરમિયા 33:3.”

“દેવના વચનને પોતાના હાથે ધરાવતો દરેક મનુષ્ય, જીવનમાં તેનું ભાગ્ય જ્યાં ક્યાં નિર્ધારિત થયું હોય ત્યાં પણ, પોતાની પસંદ મુજબનું એવું સહવાસ પ્રાપ્ત કરી શકે છે. તેના પાનાઓમાં તે માનવજાતિના અતિ ઉત્તમ અને શ્રેષ્ઠ પુરુષો સાથે સંવાદ કરી શકે છે, અને જ્યારે સનાતન પુરુષ મનુષ્યો સાથે બોલે છે ત્યારે તેના સ્વરને સાંભળી શકે છે. જેમ જેમ તે તે વિષયોનો અભ્યાસ કરે છે અને તેમનું મનન કરે છે, જેમાં ‘દેવદૂતો નિહાળવાની ઇચ્છા રાખે છે’ (1 Peter 1:12), તેમ તેમ તેને તેમનો સહવાસ પ્રાપ્ત થઈ શકે છે. તે સ્વર્ગીય ગુરુના પગલાંઓનું અનુસરણ કરી શકે છે, અને જ્યારે તેમણે પર્વત ઉપર, સમતળ પ્રદેશમાં, અને સમુદ્રકાંઠે ઉપદેશ આપ્યો હતો તેમ તેમના વચનો સાંભળી શકે છે. તે આ જગતમાં સ્વર્ગના વાતાવરણમાં નિવાસ કરી શકે છે, અને પૃથ્વીના દુઃખી તથા પરીક્ષામાં મૂકાયેલા લોકોને આશાના વિચારો અને પવિત્રતાની અભિલાષાઓ વહેંચી શકે છે; અને પોતે અદૃશ્ય સાથે વધુને વધુ સન્નિધિમાં પ્રવેશતો જાય છે; પ્રાચીન કાળના તેના જેવો, જે દેવ સાથે ચાલ્યો હતો, અનંત જગતની દહેલીજને વધુ ને વધુ નજીક આવતો જાય છે, જ્યાં સુધી દ્વારો ખુલશે નહીં અને તે ત્યાં પ્રવેશી જશે. તે પોતાને ત્યાં અજાણ્યો નહિ અનુભવશે. જે સ્વરો તેને આવકારી ઊઠશે તે પવિત્ર જનના સ્વરો હશે, જેઓ અદૃશ્ય રહીને પૃથ્વી પર તેના સહચરો હતા—એવા સ્વરો, જેઓને અહીં તેણે ઓળખતા અને પ્રેમ કરતા શીખ્યો હતો. જે મનુષ્ય દેવના વચન દ્વારા સ્વર્ગ સાથેના સહવાસમાં જીવ્યો છે, તે સ્વર્ગના સહવાસમાં પોતાને ઘર જેવો અનુભવશે.” Education, 123–127.